U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobců: a) D. K.** a **b) nezl. D. A.**, oba zastoupeni JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem S. K. Neumanna 725, Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 9. 2008, č. j. OAM-620/VL-07-05-R2-2006, a ze dne 5. 9. 2008, č. j. OAM-195/VL-01-05-2008, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 9. 2009, č. j. 29 Az 42/2008 - 125,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelů, JUDr. Dagmar Kláskové, advokátce se sídlem S. K. Neumanna 725, Hradec Králové **se přiznává** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 4752 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce a) (dále jen „stěžovatel“) a žalobkyně b) (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadají v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byly zamítnuty jejich žaloby proti rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 5. 9. 2008, č. j. OAM-620/VL-07-05-R2-2006, a ze dne 5. 9. 2008, č. j. OAM-195/VL-01-05-2008, jímž jim nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o

Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadli stěžovatelé shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelé tvrdí, že správní orgán porušil v předchozím řízení ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neopatřil si za účelem zjištění skutečného stavu věci nezbytné podklady potřebné pro rozhodnutí. Stěžovatelé namítají, že pokud předložili zprávy (informace), které zcela jednoznačně dokumentují situaci členů náboženské skupiny, k níž stěžovatel náleží, a současně podklady dokumentující celkovou náboženskou a politickou situaci v Kazachstánu, jakož i situaci v oblasti lidských práv, měl krajský soud k těmto důkazům přihlédnout. Právě na příkladu třetích osob, které přináleží ke stejné náboženské skupině, lze dojít k závěru, že stěžovatelům v případě návratu reálně hrozí nebezpečí vážné újmy. Důkazy týkající se jejich osob by stěžovatelé mohli předložit pouze v případě jejich návratu, což je požadavek zcela absurdní. Podle jejich názoru nelze k těmto důkazům nepřihlížet s odůvodněním, že se týkají jiných

osob, a to zejména ve vztahu k posouzení možné újmy, která stěžovatelům hrozí v případě jejich návratu. Za situace, kdy krajský soud sám shromáždil aktuální zprávy o situaci v zemi původu, které poukazují na mučení a jiné špatné zacházení ze strany bezpečnostních složek státu, jakož i na narůstající politický nátlak vůči členům náboženských minorit (viz zejména zpráva Amnesty International ze dne 11. 6. 2009), nelze bez dalšího zjištění uzavřít, že stěžovatelům v případě jejich návratu nehrozí vážná újma ve smyslu zákona o azylu. V této souvislosti stěžovatelé poukazují na obsah krajským soudem konstatované listiny - oficiálního prohlášení Generální prokuratury Kazašské republiky popírající zprávy o porušování práv věřících v Kazachstánu. Výslovně jsou zmiňováni kazašští občané, kteří odjeli do České republiky kvůli svému náboženskému vyznání, a prokuratura ubezpečuje o bezpečném návratu zpět do vlasti. Generální prokuratura Kazašské republiky zdůrazňuje, že občané, kteří se navrátí, mohou využívat v plné míře všechna ústavní práva, včetně práva na svobodu vyznání. Z výše uvedeného je podle stěžovatelů zřejmé, že oficiální místa ze strany Kazašské republiky popírají existenci jakéhokoliv pronásledování a útisk příslušníků přináležejících k náboženským minoritám. Jakékoliv informace o situaci v Kazachstánu, které jsou poskytovány přímo ze strany kazašských orgánů, však nejsou podle stěžovatelů objektivní a nelze k nim přihlížet. Prohlášení Generální prokuratury Kazašské republiky je navíc v přímém rozporu s aktuálními informacemi poskytnutými nezávislou organizací Amnesty International. Stěžovatelé jsou proto přesvědčeni, že za této situace neobstojí závěr žalovaného ani krajského soudu, že jim v případě návratu nehrozí vážná újma. Stěžovatelé jsou toho názoru, že přestože krajský soud přezkoumává správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí, je nutné se zabývat aktuální situací v Kazachstánu z hlediska posouzení vážnosti újmy, která jim hrozí v případě návratu. Stěžovatelé v rámci soudního řízení přitom předložili řadu důkazů, které jejich obavu z bezpečného návratu odůvodňují. Podle stěžovatelů je závěr krajského soudu, který sám konstatoval, že shromážděné důkazy poukazují na „nedobrou situaci v oblasti lidských práv v Kazachstánu", nicméně, že z toho nelze učinit závěr, že obdobnou situací je ohrožen i stěžovatel, zcela neodůvodněný, když se jmenovaný soud dostatečným způsobem nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem o špatné situaci v Kazachstánu ve vztahu k nim. Stěžovatelé se domnívají, že krajský soud se nevypořádal s důkazní situací, kdy bylo prokázáno, že v zemi původu stěžovatelů: a) dochází k pronásledování osob přináležejících ke stejné náboženské skupině jako stěžovatel; b) dochází k porušování lidských práv; c) dochází k narůstajícímu politickému nátlaku na členy náboženských minorit; d) dochází k mučení a dalšímu špatnému zacházení ze strany bezpečnostních složek, přičemž z provedených důkazů současně vyplynulo, že stěžovatel je politicky aktivní, hájící zájmy své i svých spoluobčanů v oblasti lidských práv. Za této situace neobstojí závěr krajského soudu, že právě z toho důvodu je menší riziko jeho pronásledování, neboť by pro Kazašskou republiku bylo nelogické, aby proti stěžovateli postupovala exemplárním příkladem, když se jedná o mediálně známou osobu. Krajský soud tak připustil, že v zemi původu dochází k porušování lidských práv a pronásledování příslušníků

náboženských skupin, bez dalšího, aniž by řádně odůvodnil, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že stěžovateli nehrozí vážná újma, a to pouhým odkazem na nelogičnost takovéhoto postupu ze strany kazašských orgánů. Tento závěr je však v přímém rozporu s dalšími předloženými důkazy. Stěžovatelka je toho názoru, že v jejím případě krajský soud nedostatečně přihlédl k akcesoritě ve vztahu k řízení jejích rodinných příslušníků, tj. stěžovatele. Je přitom zřejmé, že v případě, kdy bude otec stěžovatelky po návratu do země původu uvězněn či dlouhodobě pronásledován, bude obdobně postižena i stěžovatelka jakožto jeho rodinný příslušník. Nebude jí v případě nutnosti poskytnuta odpovídající zdravotní péče, bude pronásledována pro své náboženské vyznání, neboť je vychovávána ve víře svého otce a matky. Přitom z předložených důkazů, které cituje i krajský soud, zejména ze zprávy Amnesty International ze dne 11. 6. 2009 vyplývá, že v zemi jejího původu dochází k porušování občanských a náboženských práv. Stěžovatelka tvrdí, že v důsledku nesprávného rozhodnutí krajského soudu v případu jejího otce došlo k nesprávnému rozhodnutí i o její žalobě. Pokud by bylo žalobě jejího otce vyhověno, pak by byly jistě naplněny důvody pro udělení azylu ve smyslu ust. § 13 zákona o azylu a zcela určitě pak důvody v ust. § 14 či § 14a odst. 1 téhož zákona. Ze stěžovatelem předložených důkazů jednoznačně vyplývá, že v případě vrácení stěžovatelky do země jejího původu jí hrozí nebezpečí vážné újmy podle ust. § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Stejně tak je naplněn důvod doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu, resp. § 14a odst. 1 citovaného zákona. Dále stěžovatelé namítají, že při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany je ve smyslu udělení doplňkové ochrany správní orgán povinen hodnotit aktuální situaci v zemi původu. Shromážděné důkazy ze strany žalovaného, resp. krajského soudu, však neodůvodňují dostatečným způsobem závěr, že v případě nuceného návratu jim nehrozí nebezpečí vážné újmy. Na základě výše uvedeného stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelů.

Nejvyšší správní soud předně považuje v této věci za nezbytné připomenout závěry, ke kterým dospěl v rozsudku ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46, www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí zdejší soud především konstatoval, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování

ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Na pozadí výše uvedeného má proto Nejvyšší správní soud za to, že příkoří, na němž v daném případě založil stěžovatel svoje vycestování ze země původu, tj. intenzivní tlak ze strany státních orgánů Kazašské republiky na registraci náboženské skupiny, jejímž byl členem, v souladu se zákonnými požadavky země původu, nelze z hlediska jeho intenzity (závažnosti) považovat za dostatečné pro naplnění definice odůvodněného strachu z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) ve spojení s ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu. Ostatně k otázce zákonnosti požadavku na registraci náboženských skupin v Kazachstánu, který je v podmínkách této země odůvodněn především zájmem na ochraně bezpečnosti osob, a nelze jej proto považovat za výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. za pronásledování z náboženských důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, www.nssoud.cz, shodně zmíněném v napadeném rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že v případě, že se žadatel o mezinárodní ochranu tomuto požadavku nepodřídil, byl vystaven oprávněné pozornosti státních orgánů. A tak tomu bylo i v souzené věci, když se stěžovatel odmítl podrobit zákonnému požadavku na registraci náboženské skupiny, jejímž byl členem.

K tvrzení stěžovatelů týkajícímu se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ze strany správního orgánu a porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti dle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu - tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, www.nssoud.cz či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Protože stěžovatelé toto své tvrzení blíže nekonkretizovali, zejména v tom směru, o jaké podklady a informace by se v nyní posuzované věci mělo jednat, Nejvyšší správní soud se těmito jejich tvrzeními nezabýval, neboť se nejedná o stížní body.

I přesto a tedy nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud připomíná, že s otázkou zjišťování důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ze strany

správního orgánu se již dostatečně vypořádal například ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 14/2003 - 66, či v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003 - 57, oba na www.nssoud.cz. Z výše citovaných rozhodnutí vyplývá, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany musí správní orgán umožnit žadateli o udělení mezinárodní ochrany sdělit všechny okolnosti, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné, avšak není jeho úkolem předestřít důvody, pro které je mezinárodní ochrana, ať už ve formě azylu či doplňkové ochrany, obvykle poskytována. Povinností správního orgánu je tedy zjistit skutkový stav věci pouze v rozsahu právně relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz). Ostatně o určujícím charakteru tvrzení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 26. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz.

V následujícím se pak Nejvyšší správní soud zaměřil na námitku stěžovatelů proti závěrům krajského soudu ohledně posouzení otázky, zda jsou u nich dány důvody pro udělení doplňkové ochrany, resp. neexistence nebezpečí vážné újmy v případě jejich návratu, která tvoří podstatnou část podané kasační stížnosti.

Institut doplňkové ochrany přitom zakotvuje ve vnitrostátní právní úpravě zásadu non-refoulement, která zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu (vycházejících zejména, avšak nikoli bezvýjimečně, z hledisek humanity založených na objektivních hrozbách) neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu.

Předně je podle zdejšího soudu třeba uvést, že stěžovatelé předložili v průběhu řízení před krajským soudem písemné materiály (informace), kterými se podle svých slov snažili prokázat, že jim v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu náboženského vyznání a pronásledování. Krajský soud tyto podklady přijal jako důkazní prostředky a provedl je v průběhu soudního řízení. Nemohl k nim však přihlédnout v tom směru, že by tyto prokazovaly tvrzení stěžovatelů o hrozícím nebezpečí vážné újmy v případě jejich návratu do země původu, neboť, jak podrobně zdůvodnil krajský soud v napadeném rozhodnutí, tyto dokumentovaly toliko obecnou situaci v Kazachstánu, zejména pokud jde o „lidskoprávní oblast“, nespokojenost kazašských žadatelů se svojí situací v zemi

původu a v České republice, a další pak popisovaly situace různých vězněných osob v Kazachstánu s podezřením, že v jejich případech došlo k nezákonnému věznění a odsouzení na základě trestných činů, které tyto osoby nespáchaly. Takovému postupu krajského soudu při provádění dokazování a hodnocení jednotlivých důkazů, jehož jednotlivé kroky nalezly odraz v odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS), však nemá Nejvyšší správní soud co vytknout, neboť předmětné materiály postrádají jakoukoliv vazbu na osobu stěžovatele či stěžovatelky a jimi tvrzenou hrozbu nebezpečí vážné újmy, jejíž existence je nezbytná pro případný závěr o reálnosti takové hrozby.

Pokud pak stěžovatel označuje jeden z podkladů pro rozhodnutí správního orgánu a krajského soudu – prohlášení Generální prokuratury Kazašské republiky za neobjektivní, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zdůraznit, že tento tvořil toliko jeden z mnoha podkladových materiálů, jež měly příslušné orgány k dispozici (viz zejména materiály jmenované na str. 5 a 11 – 12 rozhodnutí žalovaného ve věci stěžovatele) a jež tedy spoluutvářel komplexní náhled na situaci v zemi původu stěžovatelů. Bylo proto k němu přistupováno ve vzájemných souvislostech a jeho závěry korigovány i celou řadou dalších podkladových materiálů, jako například zmiňovanou zprávou Amnesty International ze dne 11. 6. 2009. O aktuálnosti těchto materiálů nejenom v průběhu správního řízení, ale i řízení soudního, přitom nelze mít podle zdejšího soudu pochyb, což ostatně dokládají nejenom rozhodnutí žalovaného (viz str. 5 a 11 – 12 rozhodnutí žalovaného ve věci stěžovatele a str. 2 a 4 – 5 rozhodnutí žalovaného ve věci stěžovatelky), ale i samotný postup krajského soudu, který nové podklady předložené stěžovateli v průběhu soudního jednání přijal jako důkazní prostředky a provedl je v průběhu soudního řízení, přičemž informace z nich vyplývající posuzoval při svých úvahách o důvodnosti tvrzení stěžovatelů.

Předložené materiály tak spolu s dalšími podklady, včetně nejrozličnějších zpráv o situaci v zemi původu stěžovatelů, v obecné rovině, bez vztahu k osobě stěžovatele či stěžovatelky, dokumentují nepříznivou situaci v Kazachstánu v oblasti lidských práv. Podle zdejšího soudu však nelze pouze na základě takto obecně koncipovaných materiálů dojít k závěru, že by v případě stěžovatelů dosáhly jimi uváděné důvody (tj. náboženské přesvědčení stěžovatele či možnost, že proti němu bude vedeno vykonstruované trestní řízení) takové míry a intenzity, aby bylo možné je podřadit pod důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, jak v podobném směru zdůvodnil i krajský soud. Ostatně tvrzení týkající se důvodů pro udělení doplňkové ochrany byla stěžovatelem přednesena až v rámci soudního řízení, přičemž ve vztahu ke stěžovatelce nebyly tyto důvody ani blíže specifikovány, s výjimkou tvrzení o nedostatečné zdravotní péči a pronásledování z důvodu náboženského vyznání, které však uvedli stěžovatelé až v podané kasační stížnosti. V této souvislosti lze přisvědčit stěžovateli, že se jedná o poněkud spekulativní tvrzení na straně krajského soudu, který nad rámec

shora předestřeného vyloučil exemplární postup kazašských orgánů vůči stěžovateli z důvodu jeho mediální angažovanosti. Na pozadí shora uvedeného je však podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba trvat na odůvodněnosti závěru správního orgánu a následně i krajského soudu, že takové zjištění (tj. nepříznivá situace v Kazachstánu v oblasti lidských práv) ještě nemusí a v daném případě podle jeho přesvědčení nevede k závěru, že podobnou situací je ohrožen sám stěžovatel, resp. v návaznosti na něj i stěžovatelka, a stěžovatelům tedy v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Stěžovatelka dále namítá, že v důsledku nesprávného rozhodnutí krajského soudu v případě jejího otce (stěžovatele) došlo k nesprávnému rozhodnutí o její žalobě, resp. že krajský soud nedostatečně přihlédl k akcesoritě vztahu k řízení ve věci jejího otce.

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud neshledal, jak je podrobně rozebráno výše, že by se v případě stěžovatele dopustil krajský soud jakéhokoliv pochybení a nelze proto přisvědčit jeho tvrzení, že mu v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy, a protože žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany se v tomto směru odvíjí od posouzení žádosti stěžovatele, jakožto jejího otce a zákonného zástupce, nelze podle zdejšího soudu spatřovat v nyní napadeném postupu krajského soudu nezákonnost.

Zdejší soud nad rámce výše uvedeného akcentuje, jak již ostatně učinil ve svém rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č. j. 3 Azs 24/2008 - 73, www.nssoud.cz, že *„k žádostem nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu je třeba přistupovat vždy nanejvýš individuálně, neboť spektrum rodinných situací, které mohou nastat, je velmi pestré. Lze si jistě představit případy, kdy důvody udělení mezinárodní ochrany budou svědčit pouze jednomu z rodičů (např. v zemi původu politicky se profilujícímu), nikoli však již ostatním členům rodiny, nebo naopak pouze dítěti či dětem (např. pro odlišnou barvu pleti), nikoli však již některému z jejich rodičů. Zásadně však platí, že nezletilé děti sledují osud svých rodičů a pokud tedy rodičům reálně hrozí v zemi původu pronásledování, jsou v důsledku své osobní závislosti na nich ohroženy takovým pronásledováním (ať už přímo či nepřímo) také ony.“* Nejvyšší správní soud však nedovodil, že by byl tento přístup v souzené věci neakceptován či dokonce porušen. Za výše předestřené situace postupoval správní orgán plně v souladu se zákonem, když žádost o udělení mezinárodní ochrany nezletilé dcery stěžovatele posuzoval společně s žádostí jejího otce (stěžovatele) a v návaznosti na důvody, které tento uplatnil v řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž své závěry, v nichž správní orgán nepřisvědčil tvrzení stěžovatelů, dostatečným a podrobným způsobem zdůvodnil a včlenil do odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí. V podobném směru pak, jak je podrobně popsáno výše, odůvodnil své závěry v kasační stížností napadeném rozhodnutí krajský soud.

Pokud stěžovatelka dále uvažuje o případné aplikaci ust. § 13 zákona o azylu, resp. ust. § 14b téhož zákona v jejím případě, jsou tyto její úvahy pouhými spekulacemi, a to s ohledem na skutečnost, že udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu rodinnému příslušníku azylanta je podle výše citovaných ustanovení zákona o azylu možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o udělení mezinárodní ochrany (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, publikovaný pod č. 388/2004 Sb. NSS). Takovéto pravomocné rozhodnutí však, jak vyplývá z obsahu předloženého správního spisu, dosud vydáno nebylo.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 22. 2. 2010 předložili stěžovatelé dopis organizace „Evgeniy Zhovtis, Kazakhstan“, ve kterém má být podle jejich slov poukazováno na špatnou situaci v Kazachstánu. Nejvyšší správní soud však k tomuto materiálu nepřihlédl, neboť ze stěžovateli popsaného obsahu předmětného materiálu vyplývá, že tyto popisují toliko obecnou situaci v Kazachstánu, a postrádají tak jakoukoliv vazbu na osobu stěžovatelky či stěžovatele a jimi tvrzenou hrozbu nebezpečí vážné újmy. Ostatně stěžovatelé ani blíže neuvedli, jaké jiné skutečnosti by jím měly být dokladovány.

K námitce stěžovatelů, že pracovníci žalovaného nemají ani základní znalosti muslimského práva a nejsou tedy schopni objektivně posoudit jejich osobní situaci, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro její novost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelům byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce, a to v souladu s vyúčtováním ze dne 22. 2. 2010, částkou 2 x 1680 Kč za jeden úkon právní služby - písemné podání soudu týkající se věci samé [odměna za jeden úkon pro jednu osobu původně ve výši 2100 Kč byla upravena podle ust. § 12 odst. 4

vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), tzn. snížena o 20 % a činí tak 1680 Kč za jeden úkon pro jednu zastupovanou osobu], a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 3960 Kč. S ohledem na skutečnost, že ustanovená zástupkyně zastupovala stěžovatele již v řízení o žalobě před krajským soudem a byla proto s věcí seznámena, neshledal zdejší soud důvod k přiznání odměny za převzetí věci v řízení o kasační stížnosti ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 1998, č. j. 35 Ca 75/98 - 18). Protože zástupkyně stěžovatelů je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), byla k přiznané odměně připočtena i příslušná částka odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená podle citovaného zákona činí 792 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 4752 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu